

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: J.J.**, místem podnikání ..., zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, **proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2014 č.j. DSH/3974/14

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14.4.2014 č.j. DSH/3974/14 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola do 1 měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 19.12.2013 č.j. MMP/264208/13, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.000,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že byl uznán vinným a potrestán pro spáchání jednoho správního deliktu, přestože ve výroku rozhodnutí jsou popsány dva skutky, přičemž nejde o

jeden pokračující správní delikt, neboť zde není jednotný záměr, jímž by byly vedeny dílčí kroky již od prvního útoku. Správní orgán byl přitom povinen vyjádřit, kolik bylo spácháno správních deliktů. Určení počtu je důležité pro stanovení přiměřené sankce. Pochybení je pak ve prospěch žalobce, neboť bylo autoritativně rozhodnuto, že spáchal pouze jeden správní delikt. Nicméně žalobce má zájem na zrušení rozhodnutí, neboť lze předpokládat, že po zrušení rozhodnutí může dojít k zániku odpovědnosti žalobce z důvodu uplynutí lhůty. Žalobce u obou skutků ze dne 3.6. a 21.6.2013 zadokumentoval fotografiemi, že dopravní značky parkoviště s parkovacím automatem byly doplněny dodatkovými údaji o tom, že parkoviště je placené od pondělí do pátku od 7. do 19. hodin. Policie však podle žalobce nezajistila důkaz, kolik stojí parkování a na jakou konkrétní dobu. Podle § 12 odst. 1 písm. p) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, stanoví, že dopravní značka parkoviště s parkovacím automatem jako informativní značka provozní označuje placení parkoviště s tím, že řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu. Žalobce měl za to, že v uvedených dvou případech nelze spatřovat správní delikty, neboť účelem placeného parkoviště je, aby řidič za parkování zaplatil a toto zaplacení osvědčil způsobem, který bude nařízen. Správní orgány však netvrdí, že by zjistily, že nebylo zaplacení, nýbrž že řidič pouze neumístil parkovací lístek či kartu viditelně ve vozidle. Správní orgány neuvedly, z jakého právního předpisu či jiného správního opatření vyplývá pro řidiče vozidla povinnost viditelně umístit parkovací lístek nebo parkovací kartu ve vozidle. Jestliže není povinnost zaplatit konkrétní částku za konkrétní čas, příp. není toto zadokumentováno ve správním spise a není současně povinnost umístit parkovací kartu nebo lístek ve vozidle autoritativně stanovena nebo zdokumentována ve správním spise, nelze neznámého řidiče stíhat ze spáchání přestupku a ani žalobce ze správního deliktu, neboť porušení povinností správní orgán nezjistil, a neobjasně, kdy a kým povinnosti byly stanoveny a zveřejněny. Žalobce nevyrozuměl, v kterém právním předpise je stanovena povinnost umístit doklad o zaplacení parkování na viditelném místě ve vozidle. Žalobce neví, zda tato povinnost byla např. na parkovacích hodinách. Podle žalobce bylo povinností správního orgánu opatřit k tomuto důkaz např. fotografií návodu k parkovacím hodinám. I kdyby řidič měl povinnost umístit na viditelném místě doklad o zaparkování, fotodokumentace PČR podle žalobce nevyklučuje, že řidič doklady umístil na přední sedadlo řidiče. PČR pouze zadokumentovala, že doklad nebyl umístěn za předním, zadním, nebo bočním sklem vozidla. Správní orgán tak neprokázal, že doklad o zaparkování nebyl umístěn na viditelném místě ve vozidle. Žalobce tvrdil, že mu řidič vozidla sdělil, že parkovací lístek nechal na sedadle řidiče viditelně umístěný.

Žalobce dále namítal, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Pokud řidič označený žalobcem, pan G., byl pro správní orgán nekontaktní, nelze podle žalobce jen proto trestat provozovatele za spáchání deliktu. Žalobce měl za to, že správní orgán měl žalobce předvolat k podání vysvětlení, jakožto provozovatele proto, aby se žalobce dotázal, zda může doložit své tvrzení, že vozidlo předmětného dne zaparkoval právě pan G. Žalobce tvrdil, že měl s panem G. uzavřenou smlouvu o zapůjčení vozidla s ověřeným podpisem, pan G. byl veden v knize jízd a existuje i záznam příp. z kamery umístěné na palubní desce, která snímá též interiér vozu.

Žalobce rovněž namítal, že dokazování bylo nezákonně prováděno mimo ústní jednání. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že na projednání správních deliktů dopadá výhradně správní řád, když jde o trestní obvinění dle článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto tedy per analogiam legis dopadá zákon o přestupcích a trestní řád a základní principy trestního řízení. Vzhledem k principu fair trial (spravedlivého procesu) nelze v trestním řízení správním, stejně jako soudním, přihlížet při rozhodování k důkazům, které nebyly při tomto jednání provedeny. Tato podmínka je základním principem trestního řízení soudního, stanovená v § 2 odst. 2 trestního řádu, a je dle žalobce aplikovatelná analogicky i na trestní řízení správní. Dokazování je možné provádět v trestním obvinění pouze na základě zásady kontradiktornosti a bezprostřednosti, což se v dané věci nestalo, neboť nebyla naplněna další základní zásada stanovená v § 2 odst. 11 tr.ř., podle níž je jednání před soudy ústní. Opět per analogiam je podle žalobce třeba tuto zásadu uplatnit i v trestním řízení správním tím spíše, že zásada ústnosti je stanovena i v § 74 odst. 1 správního řádu (zřejmě zákona o přestupcích – poznámka soudu). Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 8 As 17/2007-135, podle něhož věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty může být i výsledkem politického rozhodnutí jako dekriminalizace, proto je třeba dovozovat uplatnění principu trestního práva pro správní trestání. Správní delikty spadají pod pojem trestního obvinění dle článku 6 odst. 1 Úmluvy. Žalobce poukázal i na rozsudek NSS č.j. 6 As 23/2005-66, podle něhož správní trestání musí vycházet z principů stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva ve smyslu článku 6 Úmluvy a ze zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí platných pro správní orgány (článek 2 odst. 2 Ústavy ČR, článek 2 odst. 2 Listiny, § 2 odst. 2 správního řádu). Podle žalobce pokud správní orgán v rozporu se zásadou bezprostřednosti neprovedl důkazy v průběhu ústního jednání, na které by žalobce řádně předvolal, porušil tím právo žalobce na spravedlivý proces.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že označení pouze jednoho správního deliktu v úvodu výroku rozhodnutí prvostupňového je ryze formální vadou nezpůsobující nezákonnost rozhodnutí. Ve výrokové části je dostatečně vymezeno, že je rozhodováno o skutcích žalobce ze dne 3. a 21.6.2013, kdy ve věci bylo vedeno společné řízení. Skutky jsou nezaměnitelným způsobem popsány a z výroku rozhodnutí je zřejmé, že tato jednání vykazovala znaky přestupku. Podle žalovaného nebylo v řízení žádných pochybností o naplnění veškerých znaků přestupků nezjištěných řidičů, tedy nebylo důvodu prokazovat skutečnosti obecně známé, tedy že povinností řidičů bylo nejen za vozidlo zaplatit, ale také mít parkovací lístek vložen za čelním sklem pro účely kontroly úhrady. Podle žalovaného je obecně známo všem odborně způsobilým řidičům, že jsou povinni po zaparkování v místě, kde je placeno parkovné prostřednictvím parkovacího automatu, doklad o zaplacení parkovného – parkovací lístek vložit za čelní sklo vozidla tak, aby bylo možné zvenčí zkontrolovat úhradu parkovného. Ze spisu je zřejmé, že za čelním sklem se platný parkovací lístek nenacházel, tedy žalobce neprokázal, že by nezjištění řidiči parkovali s platným parkovacím lístkem. Není podle žalovaného důvod prokazovat, jakou výši parkovného měli uhradit. Skutečnost, že se jak v Bezručově ulici, tak na Anglickém nábřeží parkuje za poplatek, vyplývá z Nařízení statutárního města Plzně č. 10/2013 o vymezení oblastí města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (Parkovací řád, veřejně dostupný na <http://aplikace.plzen.eu/vyhlasaky/>). V článku 3 odst. 3 parkovacího řádu se uvádí, že zaplacení sjednané ceny za parkování se prokazuje umístěním platné parkovací karty nebo lístku parkovacího automatu po dobu stání vozidla na

viditelném místě za předním sklem tak, aby údaje byly čitelné z vnějšku vozidla. Podle žalovaného absence odkazu na parkovací řád nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Zjištění řidiči měli možnost se s podmínkami parkování seznámit na parkovacím automatu, či měli znát platný parkovací řád. K přestupkům nezjištěných řidičů došlo porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nerespektováním dopravní značky IP13C s dodatkovými tabulkami, neboť ve vozidle nebyl za čelním sklem platný parkovací lístek. Žalovaný považuje za nadbytečný důkaz fotografií parkovacího automatu či parkovacím řádem, neboť skutečnost, že zaplacení parkovného se prokazuje vložením platného parkovacího lístku za čelní sklo, je obecně známou skutečností. K vyjádření přiložené Nařízení statutárního města Plzně tuto obecně známou skutečnost pouze dokládá. K tvrzení, že neznámý řidič umístil parkovací lístek na přední sedadlo řidiče, žalovaný uvedl, že jde o ničím nepodložené tvrzení žalobce, které se s ohledem na předchozí postup žalobce, jenž se v průběhu celého řízení k věci nevyjadřoval, jeví nevěrohodným. Podle žalovaného nelze po kontrolujících strážnících požadovat, aby zcela absurdně ohledávali celé vozidlo, když dle Nařízení jednoznačně má být parkovací lístek umístěn za čelním sklem. Podle žalovaného správní orgán I. stupně učinil veškeré možné a po něm vyžadovatelné kroky ke zjištění osoby řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Nebylo na místě opětovně předvolávat žalobce, neboť ve výzvě mu byla dána možnost sdělit údaje o řidiči a stejně tak mohl na podporu svých tvrzení uvést další podklady. Ani kniha jízd či smlouva o pronájmu vozidla by neměla valnou důkazní hodnotu, když s vozidlem mohl parkovat kdokoli. Opakované předvolávání by nadto nepřiměřeně a neúčelně protahovalo řízení. Je na žalobci jako provozovateli vozidla, zda vozidlo půjčuje k dalším osobám. Pak si musí být vědom rizika případné odpovědnosti za protiprávní jednání řidiče v provozu na pozemních komunikacích. Správní řád nestanoví obligatorně konání ústního jednání jako např. v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a současně procesní úprava řízení o správních deliktech vyplývá ze správního řádu. Konání ústního jednání správní řád nevylučuje, je však fakultativní s tím, že správní orgán může jednání nařídit dle své úvahy. Pokud není stanovené ústní jednání zákonem, je konáno za splnění podmínky nezbytnosti, tedy je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků. Taková situace podle žalovaného nenastala, neboť jednání neznámých řidičů bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec těchto podkladů, které byly součástí spisu již v době zahájení řízení. Žalobce byl řádně poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti se k těmto podkladům ve stanovené lhůtě vyjádřit. Žalobci nebylo znemožněno se dostavit ke správnímu orgánu I. stupně a ústně, nikoli písemně se k věci vyjádřit. Uplatnění analogie legis je podle žalovaného na místě pouze tehdy, kdy zákon situaci neupravuje. Jelikož však správní řád nestanoví povinnost konání ústního jednání v řízení o jiných správních deliktech, není na místě analogii uplatnit.

V **replíce** žalobce nesouhlasil s tvrzením, že by existovala všeobecně známá povinnost řidiče prokazovat zaplacení parkování doložením dokladu o zaplacení parkovného za čelní sklo vozidla tak, aby bylo možné úhradu zvenčí zkontrolovat. Žalobci ani není známo, kde by se s takovou povinností v místě správního deliktu, tedy ve městě Plzni, mohl seznámit. Teprve až ve vyjádření k žalobě žalovaný poukazuje na Nařízení statutárního města Plzně č. 10/2013 a jeho článek 3 odst. 3. Žalobce namítal, že mu v průběhu správního řízení nebylo sděleno, že se vede řízení pro porušení povinnosti vyplývající z tohoto nařízení. Měl za to, že již samotné sdělení obvinění z přestupku by mělo informaci o porušení konkrétního ustanovení tohoto nařízení obsahovat. Žalobce měl za to, že bylo vážným způsobem porušeno

jeho právo na obhajobu, když mu nebylo správními orgány sděleno, jakou konkrétní normu měl porušit. Doplnění dokazování o čtení nařízení před soudem by nemohlo podle žalobce vést k nápravě tohoto pochybení. Správní orgány porušily článek 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť neprodleně neseznámily podrobně žalobce s povahou a důvodem obvinění. Žalobce měl dále za to, že by neměl být trestán za to, že nedodržel postup prokazování zaplacení, nýbrž za to, že nezaplatil parkování. Žalobce poukázal na ust. § 23 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle něhož může obec na území obce v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu nejvýše 24 hodin. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Žalobce dále namítal, že správní orgány nevedly dokazování k ceně za parkování, zda je v souladu s cenovými předpisy, zejména se zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách a s věstníky vydávanými k jeho provedení. Absence citace normy včetně jejího konkrétního ustanovení v popisu skutku ve výroku a v odůvodnění rozhodnutí způsobuje podle žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce v replice také tvrdil, že písemné oznámení o zahájení správního řízení o správních deliktech vyhotovila Mgr. L.Š., referentka oddělení dopravních přestupků, ačkoli oprávněnou úřední osobou ve věci je podle záhlaví V.Š. Žalobce měl za to, že tím byl porušen § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož úkony správního orgánu v řízení provádějí oprávněné úřední osoby. Žalobce měl za to, že v řízení může být úřední osoba pouze jedna osoba. Stejným rozhodnutím podle žalobce trpí i rozhodnutí o uznání viny, podepsané a vyhotovené Mgr. M.V., vedoucím oddělení dopravních přestupků, ačkoli oprávněnou úřední osobou je V.Š. dle záhlaví rozhodnutí. Oprávněná úřední osoba V.Š. pouze rozhodl (vyhotovil a podepsal) usnesení vyzývající k doplnění odvolání.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam a oznámení přestupku ze dne 3.6.2013 sepsané Městskou policií města Plzně, podle nichž v 10:11 hodin v tento den zaregistrovala hlídka vozidlo Volkswagen RZ ... zaparkované v Bezručově ulici po pravé straně ve směru jízdy v úseku označeném dopravní značkou IP13C (Parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, po-pá, 7:00-19:00 hodin, zóna A“, přičemž ve vozidle nebyl umístěn platný parkovací lístek ani platná parkovací karta. Bylo rozhodnuto o nasazení TPZOV. V 10:45 požádal telefonicky žalobce o sejmutí TPZOV. Po poučení o možnosti odepřít vysvětlení uvedl, že má zřízeno pojištění proti pokutám a chtěl by vyzkoušet, jak to funguje. Proto nesouhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení. K tomu je pořízena fotodokumentace předmětného vozidla a dopravní značky. Výzvou ze dne 4.7.2013 byl žalobce vyzván k uhrazení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče ve stanovené lhůtě. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce společnosti Fleet control s.r.o. uvedl, že v inkriminované době byl řidičem pan G.G., bytem na adrese v Bulharsku. Současně byla předložena kopie plné moci datovaná 18.7.2013, jíž tato osoba zmocnila k zastupování v řízení o podezření ze spáchání přestupku pana P.K. Z karty vozidla vyplývá, že provozovatelem vozidla je žalobce. Správní orgán I. stupně zaslal G.G. dne 6.9.2013 předvolání k podání vysvětlení. Na předvolání nebylo nijak reagováno. Podle záznamu z 11.10.2013 správní orgán I. stupně uvedl, že předvolání k vysvětlení nebylo panu G. doručeno, neboť 1.10.2013 dle doručky tento odmítl písemnost převzít. Na základě toho se správnímu orgánu nepodařilo ustanovit konkrétní osobu řidiče vozidla podezřelého

z přestupku. Ačkoli žalobce označil řidiče, kromě tvrzení provozovatele nemá správní orgán žádný důkaz, že touto osobou byl skutečně jmenovaný, když ten sám se správním orgánem nespolupracuje a správnímu orgánu není znám jiný nezúčastněný svědek události, který by tuto skutečnost potvrdil či vyvrátil. Na základě toho věc podezření z přestupku správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Z oznámení o přestupku a z úředního záznamu ze dne 21.6.2013 pořizených Městskou policií města Plzně vyplývá, že ve 12:40 hodin v tento den hlídka zaregistrovala vozidlo Volkswagen RZ ... zaparkované na Anglickém nábřeží po levé straně od ulice Americká, v úseku označeném dopravní značkou IP13C (Parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené po-pá, 7:00-19:00, zóna C“. Ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo parkovací karta. Bylo rozhodnuto o nasazení TPZOV. Ve 13:20 hodin požádal žalobce o sejmutí TPZOV, který poučení o možnosti odepřít vysvětlení uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a na oznámení o přestupku se nevyjádřil. K tomu je rovněž pořízena fotodokumentace zaparkovaného vozidla a dopravní značky. Výzvou ze dne 4.7.2013 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k zaplacení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče. Žalobce prostřednictvím svého zástupce společnosti Fleet control s.r.o. sdělil, že v inkriminovanou dobu řídil vozidlo pan G.G., adresa viz výše. Současně byla předložena fotokopie plné moci ze dne 18.7.2013, jíž G.G. zmocnil k zastupování ve věci podezření ze spáchání přestupku pana P.K. Správní orgán I. stupně předvoláním ze dne 6.9.2013 předvolal G.G. k podání vysvětlení. Na předvolání nebylo reagováno. Podle záznamu ze dne 11.10.2013 správní orgán I. stupně odložil věc podezření z přestupku proto, že předvolání k vysvětlení pan G. dne 1.10.2013 odmítl převzít, a tak ani přes veškerou snahu správního orgánu se nepodařilo ustanovit konkrétní osobu řidiče. Ačkoli žalobce označil řidiče, kromě tvrzení žalobce nemá správní orgán žádný relevantní důkaz, že touto osobou byl skutečně jmenovaný, když on sám se správním orgánem nespolupracuje a správnímu orgánu není znám ani žádný svědek v události.

Písemností ze dne 19.11.2013 oznámil správní orgán I. stupně zahájení řízení o správních deliktech spočívajících ve výše popsanych skutcích a současně poučil žalobce, že ve stanovené lhůtě 10 pracovních dnů od doručení oznámení má možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání „správního deliktu“ podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, porušením § 10 odst. 3 téhož zákona, dvěma protiprávními jednáními specifikovanými ve výroku rozhodnutí, k nimž došlo dne 3. a 21.6.2013. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že vzhledem k tomu, že byly splněny všechny podmínky § 125f odst. 2 a 4 zákona o silničním provozu, neboť se jedná o porušení pravidel silničního provozu neoprávněným stáním motorového vozidla, a poté, co správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku nezahájil a věc odložil, oznámil zahájení řízení o správních deliktech podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Oznámení o přestupku prokazují, že v předmětných dnech došlo v souvislosti s neoprávněným stáním určeného vozidla k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazující znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Záznamy o odložení věci prokazují, že přes veškeré nezbytné kroky správního

orgánu nebyli pachatelé přestupku zjištěni a věci byly podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odloženy. Kartou vozidla bylo prokázáno, že provozovatelem vozidla byl žalobce.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl k námitce, že správní orgán I. stupně neměl právo zahájit řízení o správním deliktu, když mu bylo známo, kdo vozidlo řídil, že žalobce byl jako provozovatel vozidla řádně vyzván k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Tento postup byl do zákona o silničním provozu nově zakotven zákonem č. 297/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb. Podle nové zákonné úpravy se v této prvotní fázi nejedná o řádné řízení ve správním trestání, kdy správní orgán I. stupně nezjišťuje pachatele zadokumentovaného a oznámeného přestupku. Tento postup byl aplikován za splnění zákonných podmínek, tedy že nedodržení uvedených povinností bylo zadokumentováno jako neoprávněné stání vozidla, v jednání řidiče bylo spatřováno porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích a skutek nepochybně vykazoval znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, v daném případě nerespektování svislé dopravní značky IP13C. Žalobce byl ve výzvách k uhrazení určené částky poučen, že může ve stanovené lhůtě sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně žalobcem označené osobě zaslal dvě písemnosti do vlastních rukou, přičemž ani v jednom případě se nepodařilo písemnosti doručit do vlastních rukou, a to pro odeprání součinnosti při doručování ze strany obeslané osoby. Navíc je žalovanému známo (např. ze spisu sp. zn. Zm/205/DSH/14 a Zm/363/DSH/14), že uvedená osoba se vyskytuje jako provozovatel vozidel uváděný řidič v mnoha případech, kde je zmocněncem společnost Fleet control s.r.o. či P.K. Z toho tak zjevně podle žalovaného vyplývají pochybnosti o samé existenci této osoby, neboť tato je nekontaktní a žádného úkonu u správního orgánu se nikdy nezúčastnila. Z toho důvodu bylo na místě věci podezření z přestupků odložit, neboť nelze spolehlivě určit řidiče vozidla v době spáchání protiprávních jednání. Vzhledem k tomu bylo zcela v souladu se zákonem zahájeno řízení o správních deliktech žalobce jako provozovatele vozidla. Zmíněná novela zákona o silničním provozu vnesla do zákona novou skutkovou podstatu správního deliktu, ze kterého lze shledat odpovědným provozovatelem vozidla bez ohledu na to, že vozidlo v inkriminovanou dobu zřejmě řídila jiná osoba. Skutková podstata správního deliktu tkví v tom, že se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití jím provozovaného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Provozovatel vozidla je postaven do role spoluzodpovědné osoby za ukázněné chování řidiče, jemuž svěřil řízení vozidla. Žalobce této povinnosti nedostál a naplnil v rámci objektivní odpovědnosti (bez zavinění) provozovatele vozidla znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

K jednotlivým námitkám soud uvádí následující:

Námitkami vznesenými poprvé v replice a týkajícími se jednak oprávněných úředních osob a jednak možného porušení § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., pokud by

parkovné neodpovídalo cenovým předpisům, se soud nemohl věcně zabývat s ohledem na koncentrační zásadu.

Skutečnost, že ve výroku správního rozhodnutí není výslovně uvedeno, že žalobce spáchal správní delikt opakovaně, není podle názoru soudu vadou, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť jsou ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezaměnitelným způsobem popsány oba skutky a z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že při ukládání sankce správní orgány přihlížely k okolnosti, že byl správní delikt spáchán opakovaně.

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán v rozporu s **§ 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.** neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Žalobní námitku porušení cit. ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. neshledal soud důvodnou. Okolnost, že správní orgán by mohl eventuálně zjistit identitu řidiče např. z kamerového systému, z knihy jízd, není relevantní za situace, kdy se policii nepodařilo bezprostředně identifikovat řidiče přímo v době spáchání přestupku. Později může stěžejní vysvětlení o osobě řidiče podat již jen žalobce jako vlastník a provozovatel vozidla, kterému by měla být známa identita řidiče, jemuž vozidlo zapůjčil. Tvzení, že správní orgán by mohl eventuálně zjistit identitu řidiče např. předvoláním žalobce k podání vysvětlení či opakovaným předvoláváním pana G., nemůže obstát, když žalobce výslovně písemně označil osobu přestupce, tato osoba je v zahraničí a nereaguje a současně se policii nepodařilo identifikovat řidiče při spáchání přestupku. Z těchto důvodů správní orgán neměl žádné další možnosti pokračovat v šetření přestupku. Podle názoru soudu tím byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Z těchto důvodů správní orgán neměl žádné další možnosti pokračovat v šetření přestupku. Podle názoru soudu tím byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst.

1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. **3 As 7/2014 – 21** „*evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*“

Žalobce byl uznán vinným z toho, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil dodržování pravidel silničního provozu s tímto vozidlem. Skutečnost, že v daném případě se jednalo o neoprávněné stání vozidla, byla dle soudu dostatečně prokázána opatřenými podklady, zejména fotodokumentací, oznámením o přestupku a úředním záznamem, které jsou ve vzájemném souladu, a z nichž vyplývá, že parkováno bylo na místě, kde se platí, v době, kdy se platí, a s vozidlem, v němž nebyl viditelně umístěn doklad o zaplacení. Na základě toho považuje soud podklady opatřené policií za dostačující, a bylo by nadbytečným zjišťovat, kolik přesně stojí v daném místě parkovné a na jakou dobu, neboť toto nemůže mít žádný vliv na závěr o spáchání předmětného správního deliktu, stejně jako doplňování dokazování o výše označené nařízení statutárního města Plzně.

Další námitky žalobce směřovaly proti porušení zásad ústnosti a bezprostřednosti ve správním řízení. Soud neuznal důvodnou námitku, podle níž byl správní orgán na podkladě čl. 6 odst. 1 Úmluvy povinen konat ve věci správního deliktu ústní jednání. Podle **čl. 6 odst. 1 Úmluvy** o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva), *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.*

Z cit. čl. 6 odst. 1 Úmluvy podle názoru soudu vyplývá, že se vztahuje pouze na jednání před orgánem, který splňuje atributy nezávislosti (tzv. princip plné jurisdikce), tedy v podmínkách českého právního řádu na soud. Podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

V daném případě byl žalobce zdejším soudem vyzván v souladu s cit. ust. § 51 odst. 1 s.r.s., aby se vyjádřil k tomu, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, přičemž ve výzvě byl žalobce poučen, že v případě, že se ve stanovené lhůtě k tomuto nevyjádří, bude se mít za to, že souhlas s neveřejným projednáním věci udělil souhlas. O věci samé soud poté rozhodl bez jednání, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Ohledně jednání před správním orgánem platí ust. **§ 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu**, podle něhož *ústní jednání nařídí správní orgán tehdy, kdy to stanoví zákon, a tehdy, jestliže to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků je nezbytné*.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že neshledal splnění podmínky nezbytnosti nařízení ústního jednání jednak proto, že jednání žalobce bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec listin, jež byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení, a jednak proto, že byly splněny podmínky ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud má za to, že uvedené zdůvodnění je použitelné pouze při úzkém výkladu podmínek ústního jednání dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neobstojí však ve vztahu k tvrzení o porušení zásady bezprostřednosti. Soudu je známa z jeho úřední činnosti praxe jiných správních orgánů (např. v oblasti státní správy na úseku zaměstnanosti), které rovněž v rámci své činnosti objasňují správní delikty a stanovují postih za ně v řízení vedeném podle správního řádu. Při projednávání správních deliktů tedy platí v zásadě jednotná procesní pravidla bez ohledu na to, který správní orgán je k jejich projednání příslušný.

Ve věcech správních deliktů postupují správní orgány z úřední činnosti tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a v souladu se zásadou vyšetřovací jsou povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Rozhodné skutečnosti zjišťují z podkladů, které za tímto účelem opatřují. Nej důležitějšími podklady pro vydání rozhodnutí jsou zejména důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Uznat konkrétní osobu vinnou ze spáchání správního deliktu lze pouze na základě závěru o tom, že o tom svědčí dostatek důkazů. Důkazů, které byly provedeny před správním orgánem rozhodujícím o deliktu, nikoli před jiným orgánem (např. policejním). Tato zásada bezprostřednosti jednoznačně vyplývá z ust. **§ 52 věty druhé správního řádu**, podle něhož *správní orgán vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*.

Provádění důkazů má právo být přítomen účastník řízení, což zakotvuje ust. **§ 51 odst. 2 správního řádu**, podle kterého *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování*. V daném případě ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce vzdal svého práva být přítomen provádění dokazování, byť třeba i mimo jednání. Zásada bezprostřednosti vyplývá i z dalších ust. správního řádu. Např. podle **§ 53 odst. 6 správního řádu** *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah*.

Neprovádět dokazování správní řád umožňuje správním orgánům pouze ve stanovených případech. Např. v řízení o žádosti ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu, podle něhož je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Taktéž v příkazním řízení není nutné provádět dokazování na podkladě ust. § 150 odst. 1 správního řádu, podle kterého povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Pokud by byl připuštěn výklad správního orgánu, podle něhož obecně není nutné ve správním řízení provádět důkazy za přítomnosti účastníka, přestože je mu ukládána povinnost, zvláštní ustanovení o příkazním řízení by podle názoru soudu postrádalo smysl. Nelze akceptovat ani výklad správního orgánu, podle něhož lze dokazování nahradit v řízení výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud má za to, že porušení zásady bezprostřednosti je procesní vadou takové intenzity, jako např. porušení práva na ústní projednání ve věcech, v nichž to stanoví zákon (např. § 74 zákona o přestupcích), tedy že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 65 s.ř.s.). Lze je odstranit pouze provedením důkazů v přítomnosti žalobce (při jednání nebo tzv. mimo jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu).

Z vyložených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k doplnění řízení ve výše uvedeném smyslu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek, a dále za náklady právního zastoupení sestávající ze 3 úkonů právní služby á 3.100,- Kč a 3 režijních paušálů á 300,- Kč navýšené o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková